

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Vojtěchem Trojánkem ve věci žalobce M [REDACTED] Ž [REDACTED] narozeného dne [REDACTED] nyní umístěného ve [REDACTED] zastoupeného Mgr. Pavlem Hynkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Národní č. 6, proti žalované České republice-Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v Praze 2, Vyšehradské č. 16, za kterou jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem v Praze 2, na Rašínově nábřeží č. 390/42, o náhradu škody ve výši 526 800 Kč s úroky z prodlení

takto :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 67 000 Kč s úroky z prodlení z této částky od 4.4. 2013 do zaplacení ve výši 7,05 % ročně, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Stran požadavku na zaplacení částky 459 800 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 4.10. 2012 do zaplacení a stran požadavku na zaplacení zákonných úroků z prodlení z částky 67 000 Kč od 4.10. 2013 do 3.4. 2013 se žaloba zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 36 886 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.
- IV. Žalovaná je konečně povinna zaplatit na náhradě nákladů řízení České republice na účet zdejšího soudu částku uvedenou v samostatném usnesení do tří dnů od právní moci tohoto samostatného usnesení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou dne 4.5. 2014 domáhal se žalobce po žalované zaplacení výše uvedené částky coby náhrady škody vzniklé mu v souvislosti s trestním řízením vedeným proti němu u Okresního soudu Praha-západ pod sp.zn. [REDAKCE]. V rámci tohoto trestního řízení vydal žalobce Policii ČR dne 3.4. 2009 své vozidlo tov. zn. Peugeot 4007 V, RZ [REDAKCE], rok výroby 2008. Rozsudkem Okresního soudu Praha-západ (dále okresní soud) ze dne 21.9. 2009 byl žalobce uznán vinným a byl mu uložen mimo jiné trest propadnutí věci, a to výše označeného vozidla (dále též vozidlo či předmětné vozidlo). K odvolání žalobce byl tento rozsudek potvrzen usnesením Krajského soudu v Praze (dále krajský soud) ze dne 20.11. 2009. Právní mocí tohoto usnesení se žalovaný stát stal vlastníkem předmětného vozidla. Žalobce napadl výše označené usnesení krajského soudu dovoláním a Nejvyšší soud usnesením ze dne 29.4. 2010 nejen je, ale i rozsudek soudu okresního zrušil a věc okresnímu soudu vrátil k dalšímu projednání. Rozsudkem ze dne 26.7. 2010 byl žalobce obžaloby zproštěn. Po pravomocném ukončení trestního stíhání požádal žalobce o vrácení předmětného vozidla, usnesením okresního soudu ze dne 14.4. 2011 mu bylo vyhověno a vůz mu vrácen dne 15.5. 2012. Žalobci byla způsobena škoda tím, že mu bylo odebráno takřka nové vozidlo, aby mu bylo vráceno zpět značně opotřebované dlouhodobým užíváním jiným subjektem. Jeho hodnota na základě znaleckého posudku vypracovaného znaleckým ústavem DEKRA Automobil a.s. činila ke dni odebrání částku 772 000 Kč, po jeho vrácení jej žalobce prodal za částku 250 000 Kč. Rozdíl představuje žalobcův nárok na náhradu škody ve výši 522 000 Kč, navíc žalobce požaduje uhradit 4 800 Kč, které vynaložil na vypracování uvedeného znaleckého posudku.

Žalovaná navrhl žalobu zamítnout. Zdůraznila, že úbytek hodnoty věci způsobený plynutím času není škodou, jelikož se jedná o objektivní kategorii závislou pouze na času. Rovněž vnesla námitku promlčení žalobou uplatněného nároku.

Rozsudkem ze dne 21.1. 2015, č.j. 31C 285/2014-50, zdejší soud žalobu zamítl. K odvolání žalobce Městský soud v Praze usnesením ze dne 29.9. 2015, č.j. 12Co 141/2015-114, rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto usnesení zavázal obvodní soud, aby se zabýval vznikem škody a její výší, jelikož ve věci je dán odpovědnostní titul v podobě nezákonného rozhodnutí a nárok žalobce není promlčen, jak konstatoval i zdejší soud, a protože žalobce byl v relevantním období vlastníkem předmětného vozidla.

U jednání dne 16.3. 2017 vyjasnil zástupce žalobce, že žalobce uplatňuje vedle dlíčího nároku na náhradu škody ve výši 4 800 Kč za náklady vynaložené na vypracování znaleckého posudku toliko nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, který je konstruován jako rozdíl mezi hodnotou vozidla v době jeho převzetí Policií ČR, tedy částkou 772 000 Kč, a kupní cenou, za níž bylo předmětné vozidlo po jeho vrácení žalobcem prodáno, tj. částkou 250 000 Kč.

Z dopisu žalobce ze dne 1.10. 2012 opatřeného razítkem Ministerstva spravedlnosti dne 3.10. 2012 soud zjistil, že žalobce svůj nárok na náhradu škody uplatnil u žalované dne 3.10. 2012, formuloval jej jako rozdíl mezi hodnotou předmětného vozidla ke dni jeho odevzdání Policii ČR a ke dni jeho převzetí žalobcem a jako požadavek na úhradu ceny znaleckého posudku. Žalovaná odmítla nároky žalobce uspokojit, jak se zjišťuje z jejího stanoviska ze dne 28.3. 2013.

Z trestního spisu okresního soudu sp.zn. [REDAKCE] má soud za prokázány následující skutečnosti. Usnesením Policie ČR ze dne 18.5. 2009, sp.zn. [REDAKCE] bylo zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání trestného činu útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákona (dále TZ), který měl spáchat tím, že dne 19.3. 2009 užil předmětné vozidlo jako zbraň v úmyslu působit na výkon pravomoci veřejného činitele, a to tak, že s ním prudce akceleroval proti zakročujícímu policistovi, na kterého najel tím způsobem, že musel policista z dráhy vozidla uskočit, aby nebyl

vozidlem sražen, přičemž policista následně v souladu se zákonem použil služební zbraň-1 výstřel, který směřoval na pravé zadní kolo vozidla (vozidlo bylo výstřelem zasaženo, pozn. soudu). Dne 3.4. 2009 vydal žalobce předmětné vozidlo s klíči Policii ČR podle § 78 odst. 1 trestního řádu (dále též TR), jak o tom svědčí protokol o vydání věci. Téhož dne bylo vozidlo na základě pokynu mjr. Mgr. K. [redacted] odtaženo na střežené parkoviště v Praze 10. Rovněž téhož dne bylo ze strany Policie ČR provedeno ohledání vozidla. Z protokolu o převzetí vozidla od Policie ČR ze dne 3.5. 2009 (č.l. 22 trestního spisu) soud zjistil, že stav tachometru byl 41 118 km, z tohoto protokolu neplyne, že by k vozidlu byly nějaké doklady. Dne 4.5. 2009 bylo vozidlo převzato do depozitáře SKPV Praha venkov-západ. Dle protokolu o uložení zajištěného vozidla z téhož dne (č.l. 23 trestního spisu) byla karoserie, zasklení, ráfky, pneumatiky, interiér i motor nepoškozeny, pokud jde o světlometry, byla prasklá levá přední mlhovka. Dne 6.5. 2009 proběhlo jeho další ohledání, z něhož vyplynulo, že vozidlo bylo zasaženo výstřelem. Rozsudkem ze dne 21.9. 2009, č.j. [redacted] byl žalobce uznán vinným spácháním trestného činu útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) TZ a byly mu uloženy trest odnětí svobody v trvání dvou roků a dále propadnutí předmětného vozidla. V říjnu 2009 podal žalobce odvolání a podáním došlým okresnímu soudu dne 2.11. 2009 jej doplnil. Krajský soud usnesením ze dne 20.11. 2009, č.j. [redacted] odvolání žalobce zamítl. Rozsudek okresního soudu ze dne 21.9. 2009 tak nabyl dne 20.11. 2009 právní moci. Z protokolu č. 73/2009 o komisionálním ocenění majetku soud zjistil, že příslušníci Policie ČR dne 14.1. 2010 konstatovali, že vzhledem k velmi dobrému stavu vozidla a jeho možnosti dalšího využití navrhují jeho zaevidování pod č. [redacted]. Z přílohy k tomuto protokolu soud zjistil, že v době převzetí mělo vozidlo najeto 41 119 km, karoserie, lak i interiér vozidla byly v bezvadném stavu, motor byl funkční, pneumatiky byly ojety z 20 %, k vozidlu nebyly žádné dokumenty. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 29.4. 2010, sp.zn. [redacted] bylo výše uvedené usnesení krajského soudu a rozsudek okresního soudu zrušeny a okresnímu soudu bylo přikázáno věc znovu projednat a rozhodnout. Rozsudkem okresního soudu ze dne 26. 7. 2010, č.j. [redacted] byl žalobce obžaloby zproštěn dle § 226 písm. a) trestního řádu. Odvolání státního zástupce bylo zamítnuto usnesením krajského soudu ze dne 24.11. 2010, č.j. [redacted]. Rozsudek okresního soudu nabyl právní moci dne 24.11. 2010. Usnesením okresního soudu ze dne 14.4. 2011, č.j. [redacted] bylo rozhodnuto o vrácení předmětného vozidla žalobci. Stížnost krajského ředitelství policie Středočeského kraje proti usnesení ze dne 14.4. 2011 byla usnesením krajského soudu ze dne 15.3. 2012, č.j. [redacted] zamítnuta. Krajský soud odmítl názor stěžovatele, že ten se je stále legálním vlastníkem vozidla, resp. uvedl, že na základě shora uvedeného usnesení Nejvyššího soudu se obnovilo vlastnické právo žalobce, který byl posléze obžaloby zproštěn.

Z protokolu č. [redacted] o komisionálním ocenění majetku soud zjistil, že příslušníci Policie ČR dne 14.1. 2010 konstatovali, že vzhledem k velmi dobrému stavu vozidla a jeho možnosti dalšího využití navrhují jeho zaevidování pod č. [redacted]. Z přílohy k tomuto protokolu soud zjistil, že v době převzetí mělo vozidlo najeto 41 119 km, karoserie, lak i interiér vozidla byly v bezvadném stavu, motor byl funkční, pneumatiky byly ojety z 20 %, k vozidlu k vozidlu nebyly žádné dokumenty.

Z protokolu o vrácení věci č.j. [redacted] soud zjistil, že předmětné vozidlo bylo dne 15.5. 2012 vydáno zástupci žalobce.

Z e-mailu zasílaného dne 16.5. 2012 J. [redacted] H. [redacted] ze společnosti ŠtěpánekAuto (č.l. 16) a z ocenění vozidla ze dne 8.6. 2012 provedeného autobazarem Patrika Šmída (č.l. 17) soud zjistil, že oba výše uvedené subjekty nabídly žalobci výkupní cenu za předmětné vozidlo ve výši 250 000 Kč.

Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „zákon“) stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve

správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zákona právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem ("o.z.").

Podle § 14 odst. 1 zák. se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, přičemž podle ust. odst. 3 cit. § je uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu. § 15 odst. 2 cit. zák. pak stanoví, že poškozený se může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

Podle § 442 odst. 1 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., který zdejší soud dle § 3079 odst. 1 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk).

Podle § 32 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody podle tohoto zákona se promlčí za tři roky ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Je-li podmínkou pro uplatnění práva na náhradu škody zrušení rozhodnutí, běží promlčecí doba ode dne doručení (oznámení) zrušovacího rozhodnutí.

Podle § 33 zákona nárok na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě, trestu nebo ochranném opatření se promlčí za dva roky ode dne, kdy nabylo právní moci zprošťující rozhodnutí, rozhodnutí, jímž bylo trestní řízení zastaveno, zrušující rozhodnutí, rozhodnutí, jímž byla věc postoupena jinému orgánu, nebo rozhodnutí odsuzující k mírnějšímu trestu.

Podle § 78 odst. 1 TR kdo má u sebe věc důležitou pro trestní řízení, je povinen ji na vyzvání předložit soudu, státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu; je-li ji nutno pro účely trestního řízení zajistit, je povinen věc na vyzvání těmito orgány vydat. Při vyzvání je třeba ho upozornit na to, že nevyhoví-li výzvě, může mu být věc odňata, jakož i na jiné následky nevyhovění (§ 66).

Podle § 78 odst. 3 TR vyzvat k vydání věci je oprávněn předseda senátu, v přípravném řízení státní zástupce nebo policejní orgán.

Podle § 80 odst. 1 TR není-li věcí, která byla podle § 78 vydána nebo podle § 79 odňata, k dalšímu řízení už třeba a nepřichází-li v úvahu její propadnutí nebo zabránění, vrátí se tomu, kdo ji vydal nebo komu byla odňata. Jestliže na ni uplatňuje právo osoba jiná, vydá se tomu, o jehož právu na věc není pochyb. Při pochybnostech se věc uloží do úschovy a osoba, která si na věc činí nárok, se upozorní, aby jej uplatnila v řízení ve věcech občanskoprávních. Pokud osoba, která má na věc právo, ji přes opakovanou výzvu nepřevzme, bude věc prodána a částka za ni stržená bude uložena do úschovy soudu. Na prodej se užije přiměřeně předpisu o soudním prodeji zabavených movitých věcí.

Podle § 80 odst. 3 TR rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 činí předseda senátu, v přípravném řízení státní zástupce nebo policejní orgán. Proti rozhodnutí o vrácení a vydání věci, jakož i o uložení do úschovy, je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, majetek a služba se oceňují obvyklou cenou, pokud tento zákon nestanoví jiný způsob oceňování. Obvyklou cenou

se pro účely tohoto zákona rozumí cena, která by byla dosažena při prodejkách stejného, popřípadě obdobného majetku nebo při poskytování stejné nebo obdobné služby v obvyklém obchodním styku v tuzemsku ke dni ocenění. Přitom se zvažují všechny okolnosti, které mají na cenu vliv, avšak do její výše se nepromítají vlivy mimořádných okolností trhu, osobních poměrů prodávajícího nebo kupujícího ani vliv zvláštní oblíbenosti. Mimořádnými okolnostmi trhu se rozumějí například stav tísně prodávajícího nebo kupujícího, důsledky přírodních či jiných kalamiť. Osobními poměry se rozumějí zejména vztahy majetkové, rodinné nebo jiné osobní vztahy mezi prodávajícím a kupujícím. Zvláštní oblíbeností se rozumí zvláštní hodnota přiřkládaná majetku nebo službě vyplývající z osobního vztahu k nim.

Aby byla v základu v této konkrétní věci dána odpovědnost žalované dle zákona, musely by být splněny kumulativně tři její předpoklady, a to existence nezákonného rozhodnutí, vznik škody na straně žalobce a existence příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Při absenci jediného z těchto předpokladů nelze žalobě vyhověť.

Soud konstatuje, že ve věci je dán odpovědnostní titul v podobě nezákonného rozhodnutí (usnesení o zahájení trestního stíhání), neboť žalobce byl obžaloby pravomocně zproštěn. V této souvislosti bylo tudíž třeba zabývat se vznesenou námitkou promlčení. Žalovaná plynutí promlčecí doby odvíjela od právní moci zprošťujícího rozhodnutí a uváděla, že se uplatní dvouletá promlčecí lhůta dle § 33 zákona. Zdejší soud se přiřklání k tomu, že ve věci běžela promlčecí doba dle § 32 odst. 1 zákona, jelikož nárok žalobce odvisí od nezákonného trestního stíhání, nikoli od nezákonného trestu, když i předmětné vozidlo žalobce odevzdal ještě před tím, než mu byl uložen trest propadnutí věci, a bylo mu vráceno dlouho poté, co již byl tento trest zrušen. V celém tomto období pak žalobci dle jeho tvrzení vznikala škoda, jelikož jeho vozidlo bylo opotřebováváno a ztrácelo na hodnotě. Tato promlčecí doba (ve vztahu k nároku na zaplacení částky 522 000 Kč) pak mohla ve shodě s ust. § 32 odst. 1 věta první zákona počít běžet až ode dne, kdy se žalobce o škodě dozvěděl. To se stalo až poté, kdy mu bylo dne 15.5. 2012 předmětné vozidlo vydáno. Tudíž námitka promlčení důvodná není. Pokud jde o nárok na zaplacení částky 4 800 Kč, z potvrzení o zaplacení znaleckého posudku ze dne 14.4. 2016, které vystavil Ing. T. K. ze znaleckého ústavu DEKRA CZ a.s., soud zjistil, že tato částka byla 15.6. 2012 uhrazena, nicméně nárok na náhradu škody v této výši není dán, jak bude rozebráno níže, proto se nemohl promlčet.

Dále soud řešil, zda žalobci vznikla jím tvrzená škoda. Žalobce v řízení předložil znalecký posudek č. 911/2012 na stanovení obvyklé ceny předmětného vozidla, který vypracoval znalecký ústav DEKRA CZ a.s. (dále znalecký ústav) dne 24.5. 2012. Obvyklou cenu předmětného vozidla stanovil znalecký ústav ke dni jeho vydání Policií ČR, tedy ke dni 3.4. 2009, ve výši 772 000 Kč. Ze smlouvy o prodeji motorového vozidla ze dne 4.8. 2008, která je přílohou znaleckého posudku, soud zjistil, že žalobce koupil předmětné vozidlo od VM-Incom s.r.o. za kupní cenu ve výši 1 029 000 Kč.

Aby byla zjištěna obvyklá cena předmětného vozidla ke dni 15.5. 2012, kdy bylo vráceno žalobci, a aby byl odlišen pokles hodnoty vozidla v průběhu času, který není újmou, za níž žalovaná nese odpovědnost, od poškození, které v průběhu jeho užívání Policií ČR na předmětném vozidle vzniklo, ustanovil soud týž znalecký ústav usnesením ze dne 17.10. 2016, č.j. 31C 285/2014-150, a zadal mu zpracovat znalecký posudek. Znalecký ústav jej pod č. 2748/2016 předložil dne 25.1. 2017, obvyklou cenu vozidla ke dni 3.4. 2009 stanovil opět částkou 772 000 Kč, obvyklou cenu vozidla ke dni stanovil ve výši 350 000 Kč, konstatoval, že na vozidle v období od 3.4. 2009 do 15.5. 2012 vznikly závady neodpovídající běžnému opotřebování a stárnutí, které snížily jeho obvyklou cenu o 67 000 Kč, nebýt jich, obvyklá cena předmětného vozidla by byla představována částkou 417 000 Kč. Konkrétně šlo o tato poškození: kotouče zadní nápravy vyrezlé, levý zadní disk vrypy, PP disk vrypy, levý přední disk odřený, levý zadní bok vrypy, na všech dveřích vrypy, PP blatník vrypy, víko zavazadlového prostoru vrypy, Lem PZ blatníku vrypy, zadní nárazník odřený, pravé vnější zpětné zrcátko vrypy, stropnice zlomena-poškozena, přední nárazník vrypy, schránka interiéru vrypy, LZ světlo nárazníku rozbito,

přístrojová deska vrypy, pouze 1 klíč k vozidlu, roleta zavazadlového prostoru potrhaná. Dle znaleckého posudku číslo původní technického průkazu bylo [REDAKCE] číslo aktuálního je [REDAKCE] ke dni 3.4. 2009 bylo s vozidlem najeto 41 119 km, ke dni 15.5. 2012 53 160 km (posledně uvedený údaj vyplývá ze zápisu o prohlídce motorového vozidla ze dne 15.5. 2012). U jednání 15.3. 2017 znalecký posudek věrohodně obhájil Ing. T. [REDAKCE] K. [REDAKCE] který předmětné vozidlo viděl již 15.5. 2012, jak vyplývá ze zápisu o prohlídce motorového vozidla z téhož dne. Ing. K. [REDAKCE] především vysvětlil, že na obvyklou cenu vozidla nemá vliv, že je k němu vydán druhý technický průkaz, že došlo ke změně registrační značky, že není k dispozici servisní knížka, protože tyto okolnosti se nepromítají v metodice stanovení obvyklé hodnoty vozidla, pro kterou jsou významná jiná kritéria, jako je doba provozu vozidla, počet najetých kilometrů a technický stav vozidla. Soudní znalec rovněž uvedl, že výkupní ceny bazarů bývají vždy nižší, než je obvyklá hodnota prodávaných vozidel. Znalecký posudek i jeho obhajobu u jednání soud hodnotí jako věrohodné a přesvědčivé, znalecký ústav srozumitelně popsal, jak dospěl ke svým závěrům, označil použité podklady (znalecký ústav měl k dispozici i trestní spis), použitou literaturu i přílohy, provedl patřičné výpočty a závěry, k nimž dospěl a které účastníci nenapadali, logickým způsobem ze znaleckého posudku vyplývají.

Pro nadbytečnost soud další důkazy neprováděl, neboť z těch v řízení provedených byla učiněna skutková zjištění pro posouzení důvodnosti žalobou uplatněného nároku, jak jej soud níže podává, plně postačující – z téhož důvodu soud v odůvodnění rozsudku nerozvádí dílčí skutková zjištění učiněná z těch provedených důkazů, o něž rozhodnutí o věci samé posléze neopřel.

Žalobce za škodu vzniklou nezákonným trestním stíháním považuje rozdíl mezi obvyklou cenou vozidla k datu, kdy jej odevzdal Policii ČR, a cenou, kterou mu nabízel autobazar a za kterou toto vozidlo (dle neprokázaného tvrzení) prodal v červnu 2012 třetí osobě. V tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26.6. 2007, sp.zn. 25 Cdo 1999/2005, dostupný jako ostatní rozhodnutí NS na stránkách www.nsoud.cz. Názor žalobce není správný. Prostý pokles hodnoty vozidla v čase nemůže představovat škodu, za níž by žalovaná v režimu zákona odpovídala, protože k němu by došlo i v případě, že by žalobce měl vozidlo ve svém držení, tedy nebyť nezákonného trestního stíhání. Žalobcem zmíněné rozhodnutí Nejvyššího soudu je tudíž nutno interpretovat v tomto kontextu, a to i s ohledem na navazující rozsudek téhož senátu Nejvyššího soudu ze dne 26.10. 2011, sp.zn. 25 Cdo 3967/2009. V něm totiž Nejvyšší soud konstatoval: „Žalobce tvrdí, že v důsledku nevydání technického průkazu mu vznikla skutečná škoda, spočívající ve snížení ceny vozidla, které nemohl bez dokladů používat. Podle skutkových tvrzení, jimiž vylíčil nárok v žalobě, nepožaduje náhradu za samotnou okolnost, že vozidlo nemohl využívat a například s ním dosahovat zamýšleného zisku (ušlý zisk), nepožaduje ani náhradu skutečné škody, která může spočívat v nákladech na zapůjčení náhradního vozidla po dobu nemožnosti používání vlastního vozu. Žalobce uplatňuje tzv. ztrátu na ceně za dobu nepoužívání, kterou vyčísluje odkazem na jím předložený znalecký posudek srovnávající hodnoty vozu k okamžiku nabytí a k vydání technického průkazu. Odvolacímu soudu je třeba přisvědčit, že tzv. časové znehodnocení věci je objektivní skutečností, která nastává již jen tím, že vlivem běhu času ztrácí věc určená zpravidla k pravidelnému užívání na hodnotě bez ohledu na subjektivní vlivy, např. její používání či nepoužívání ze strany vlastníka. Nelze však na druhou stranu bez dalšího dovodit, že používáním věci se její obvyklá (tržní) cena snížila či se snížila více, než když používána nebude. Snížení ceny nepoužívaného vozu v důsledku plynutí času proto může být skutečnou škodou, o níž by se vlastníku snížil jeho majetek v důsledku jednání žalovaného, jestliže je prokázáno, že právě pro nemožnost vozidlo používat klesla jeho hodnota (obvyklá cena) oproti hodnotě, na kterou by se k témuž okamžiku dostala obvyklá cena vozu provozovaného a řádně udržovaného; uvedený rozdíl může představovat odškodnitelnou újmu. Škoda může spočívat i v tom, že za účelem dalšího prodeje nově zakoupená věc se stala v podstatě neprodejnou a nepoužitelnou a musela být namísto prodeje skladována, čímž došlo ke snížení obecné (tržní) ceny a tím k majetkové újmě na straně kupujícího (obchodníka s vozidly), který hodlal svůj majetkový stav zvětšit dalším prodejem, jak tomu bylo i v již zmíněné věci sp.zn. 25 Cdo 1999/2005. Ze žaloby v nyní projednávané věci je však zřejmé, že uplatněná částka 207.000,- Kč žádnou z popsanych odškodnitelných újem nepředstavuje, nýbrž že je požadován prostý rozdíl mezi pořizovací hodnotou vozu

a jeho hodnotou k okamžiku, kdy jej žalobce poprvé mohl užívat. Žaloba se opírá o vyčíslení výše škody ve znaleckém posudku, který určil tzv. časovou cenu vozidla k 16. 5. 2007 částkou 289.600,- Kč, současně pak hodnotu snížil za použití koeficientu prodejnosti 0,65 na 188.240,- Kč. Za této situace nelze považovat za nesprávný právní závěr odvolacího soudu, že žalobci škoda nevznikla. "Zatímco z cit. rozsudku vyplývá, že pokles hodnoty vozidla v čase sám o sobě není škodou, Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 14.1. 2016, sp.zn. 30 Cdo 4973/2014, který byl (na rozdíl od předchozích rozhodnutí Nejvyššího soudu) publikován ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, a to pod č. 35/2017, s právní větou, že snížení obvyklé ceny vozidla v důsledku plynutí času není v příčinné souvislosti s nepřiměřeně dlouhým řízením o schválení jeho technické způsobilosti, konstatoval: „Žalobce konstruuje svou škodu jako rozdíl mezi obvyklou cenou, za kterou předmětné vozidlo v roce 2010 pořídil a jeho obvyklou cenou v roce 2012. Z citovaného § 2 odst. 1 zákona č. 151/1997 Sb. je zřejmé, že se obvyklou cenou rozumí cena, která by byla dosažena při prodejkách stejného, popřípadě obdobného majetku v obvyklém obchodním styku v tuzemsku ke dni ocenění. Obvyklá cena je proto určována poměry na trhu s určitým zbožím, v daném případě s osobními vozidly. Žalobcem tvrzený pokles obvyklé ceny vozidla je pak odvislý od poměrů na daném trhu, který je na žalobcem tvrzeném nesprávném úředním postupu zcela nezávislý. Jinak řečeno, k poklesu obvyklé ceny žalobcova vozidla by došlo bez ohledu na existenci či neexistenci nesprávného úředního postupu, který proto nelze považovat za jeho příčinu.“ Uvedené rozhodnutí se promítne i v posuzované věci. I kdyby nedošlo k nezákonnému trestnímu stíhání žalobce a ten měl předmětné vozidlo v držení, jeho obvyklá cena by v průběhu let klesla na částku 417 000 Kč, jak konstatoval znalecký ústav. Škodou, za níž žalovaná odpovídá, může být toliko rozdíl mezi uvedenou částkou a obvyklou hodnotou vozidla ke dni 15.5. 2012, tedy částkou 350 000 Kč, což je 67 000 Kč. Právě ta odpovídá poškození vozidla, které způsobila žalovaná. V tomto rozsahu tudíž soud shledal žalobu důvodnou a uložil žalované, aby žalobci zaplatila částku 67 000 Kč se zákonnými úroky z prodlení u této částky ode dne, kdy nastalo prodlení žalované v návaznosti na uplynutí 6 měsíční doby stanovené žalované zákonem k předběžnému projednání nároku. Ve zbytku soud žalobu zamítl výrokem II. rozsudku. Pokud jde o částku 4 800 Kč, kterou žalobce vynaložil za vypracování znaleckého posudku, nejde o nárok na náhradu škody, která by byla v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním, ale svou povahou o procesní nárok na náhradu nákladů řízení. Tudíž i v tomto rozsahu byla žaloba zamítnuta. Na okraj soud podotýká, že žalobce se touto žalobou nedomáhal vydání bezdůvodného obohacení, které mělo Policii ČR užíváním předmětného vozidla vzniknout, nebo náhrady škody spočívající v tom, že v době, kdy vozidlo neměl v držení, používal k dopravě vozidlo jiné, čímž mu vznikly náklady.

O náhradě nákladů řízení rozhodl zdejší soud dle § 142 odst. 3 o.s.ř. Jelikož rozhodnutí o výši plnění záviselo na znaleckém posudku, je žalovaná povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, a to z přisouzené částky, pokud jde o odměnu zástupce žalobce. Představuje ji právě odměna zástupce žalobce dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby, podání odvolání, účast u jednání městského soudu dne 29.9. 2015, podání ze dne 14.3. 2016, účast u jednání dne 16.3. 2016 a dne 15.3. 2017 po 3 780 Kč, záloha za znalecký posudek ve výši 2 000 Kč, paušální náhrada hotových výdajů ve výši 2 100 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, náklady na znalecký posudek ve výši 4 800 Kč, dvojí cestovné zástupce žalobce z Berouna ke zdejšímu soudu a zpět (66 km, sazba základní náhrady činila v roce 2015 3,7 Kč/km a v roce 2016 3,8 Kč/km, cena 1 l nafty byla v roce 2015 36,10 Kč a v roce 2016 29,50 Kč, spotřeba dle technického průkazu činí 5,33 l/100 km) ve dnech 16.3. 2016 a 15.3. 2017 ve výši 726 Kč (371+355), náhradou za promeškaný čas při uvedených cestách za 8 půlhodin ve výši 800 Kč. Celkem jde o 36 886 Kč.

Podle § 148 odst. 1 o.s.ř. uložil soud žalované, aby zaplatila náhradu nákladů, které vynaložil, resp. vynaloží v řízení stát. Představována je částí vyplacené odměny znaleckého ústavu ve výši 4 715, 50 Kč, když odměna ve výši 6 715,50 Kč byla v rozsahu 2 000 Kč zaplacená ze zálohy, kterou složil žalobce, přičemž tuto částku je mu povinna žalovaná uhradit na základě výroku III. rozsudku, a odměnou znaleckého ústavu za účast u jednání dne 15.3. 2017, která

zatím nebyla znaleckému ústavu přiznána. Proto si soud vyhradil stanovení konkrétní výše náhrady nákladů řízení vzniklých státu do samostatného usnesení.

Lhůtu k plnění soud stanovil s ohledem na pravidla čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů k zdejšímu soudu a rozhodoval by o něm Městský soud v Praze. Nesplní-li povinná, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

V Praze dne 17. března 2017

JUDr. Vojtěch Trojánek, v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
Martina Dvořáková